

Warszawa 30 marca 2019 roku

Recenzja

pracy doktorskiej mgr Ewy Witczak p.t. „Salvattore Lanzetti - Sonaty na wiolonczelę i basso continuo op.1. Progresywne ogniwa pozycji wiolonczeli w roli instrumentu solowego wynikające z indywidualnego stylu kompozytora”
praca napisana pod kierunkiem prof. dr hab. Renaty Marzec - dyscyplina artystyczna – instrumentalistyka

Podstawowe dane osobowe Recenzenta

Prof. dr hab. Tomasz Strahl

Dziedzina sztuki muzyczne

Dyscyplina artystyczna: instrumentalistyka

Zleceniodawca opinii

Akademia Muzyczna im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy ,

OPINIA

Praca doktorska Pani mgr Ewy Witczak składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na nośniku CD oraz jego opisu będącego integralną częścią dzieła. Zarejestrowane utwory obejmują:

Salvattore Lanzetti (1710- 1780) wybrane Sonaty na wiolonczelę i b.c. op.1

1. Sonata 3 D-dur Adagio, Allegro, Menuet Allegro, wykonawcy: Ewa Witczak wiolonczela barokowa, Krzysztof Sypek-kontrabas, Justyna Woś – klawesyn
2. Sonata 4 C-dur Adagio cantabile, Allegro, Allegro, wykonawcy: Ewa Witczak wiolonczela barokowa, Rafał Gumiela - pozytyw
3. Sonata 5 a-moll Adagio cantabile, Allegro, Menuet Andante, wykonawcy: Ewa Witczak - wiolonczela barokowa, Justyna Woś – klawesyn
4. Sonata 7 G-dur Andante Allegro, Largo, Rondeau Andante, wykonawcy: Ewa Witczak - wiolonczela barokowa, Anna Szul - wiolonczela barokowa, Klaudyna Zołnierek - teoba, Justyna Woś - klawesyn

5. Sonata 10 fis moll op.1 Allegro, Adagio, Allegretto, Presto Ewa Witczak - wiolonczela barokowa, Dorota Zimna - klawesyn

Przedstawione mi do recenzji dzieło artystyczne odznacza się wybitnym poziomem wykonawczym. Wszystkie zarejestrowane pozycje zostały dobrze przemyślane pod względem dźwiękowym, agogicznym, budowy formalnej jak również treści ideowych, które znajdują się w tekście. Wpływa to bardzo dobrze na wszystkie detale wykonawcze i ogólny sens muzyczny zawarty i odczytany w zapisie nutowym.

Chcę podkreślić fakt, iż jest to pierwsza rejestracja fonograficzna wyżej wymienionych utworów w Polsce. Dzieło artystyczne doskonale definiuje indywidualny styl Salvattore Lanzettigo-mistrza neapolitańskiej i francuskiej szkoły wiolonczelowej. Zaprezentowane dzieła wymagają od solisty ogromnej biegłości i techniki wirtuozowskiej. Kilka z wybranych Sonat odznacza się bogatą fakturą oraz skomplikowanymi efektami artykulacyjnymi. Świadczy to o wysokich wymaganiach, które stawiały partytury tych dzieł wykonawcom ówczesnej epoki aż po dzień dzisiejszy. Solistka i towarzyszące Jej osoby kreują te dzieła znakomicie. Wspaniale wypada kontrastowanie afektów i emocji oraz częstych implikacji harmonicznym dramatycznym i dynamicznym. Trzy ostatnie kompozycje odznaczają się zaawansowaną techniką lewej ręki, zwłaszcza pozycji kciuka. Stawia to przed wykonawcą wymagania intonacyjne, z których solistka i partnerzy kameralni wywiązują się znakomicie.

Pani mgr Ewa Witczak posługuje się szerokim wachlarzem efektów artykulacyjnych prawej ręki, na przykład: znakomicie wykonywana technika bariolage we wszystkich możliwych rejestrach, martelato, arpeggiato, technika łamania akordów, appogiatury, krótsza i dłuższa artykulacja oraz szybkie przebiegi wirtuozowskie, długie przebiegi smyczka na jednym łuku, technika detache. Oceniając lewą rękę to znakomicie wypadają wszelkie dwudźwięki, tryle, ozdobniki, mordenty, przednutki, flażolety naturalne oraz sztuczne. Wykonawstwo Pani mgr Ewy Witczak w pełni obrazuje wirtuozowski styl gry na wiolonczeli kompozytora, który mocno wpłynął na europejski świat tego instrumentu. Wybitna wirtuozeria gry, bogata linia melodyczna, gwałtowne zwroty i fluktuacje dynamiczne, liczne pauzy kadencyjne, zawieszenia oraz ornamenty. Widoczne jest kontrastowanie afektów i emocji. Wszystkie wymienione przeze mnie elementy charakteryzują nie tylko styl barokowy włoski i francuski ale również są świadectwem znakomitego odczytania wszystkich elementów dzieła zapisanego w partyturze.

Wyraźnie zaznacza się bardzo wysoki kunszt sztuki wykonawczej doktorantki, który wzbudza podziw i zaznacza swoją indywidualność artystyczną w tym dziele. W tym przypadku możemy śmiało stwierdzić, iż mamy do czynienia z kreacją artystyczną wykraczającą daleko poza ramy dokładnego i wnikliwego odczytania tekstu. Elementami tego wysokiego kunsztu są: duża indywidualność

muzyczna, wysoka inteligencja, wrażliwość muzyczna, umiejętność odczytania wszelkich detali dzieła sprzed kilkuset lat.

Według mojej opinii najpiękniej wypadły Sonata nr 7 i nr 10, które charakteryzują się wybitną wirtuozerią i niesamowitą emocjonalnością wyrazową i formotwórczą. Posiadają one uniwersalne, ponadczasowe przesłanie muzyczne, które udowadnia nam jak wielki wpływ na technikę wiolonczelową ówczesnej Europy miała twórczość Salvatore Lanzietiego..

W części opisowej dzieła dzieło składa się z 4 rozdziałów. W pierwszym rozdziale Artystka przedstawia tło historyczne i kulturowe Włoch 17 i 18 wieku oraz głównych przedstawicieli neapolitańskiej szkoły wiolonczelowej. Rozdział 2 i 3 sa rozdziałami analityczno – wykonawczymi, w których Autorka doskonale charakteryzuje problematykę wykonawczą wybranych przez siebie Sonat. W rozdziale 4 Autorka dokonuje zdefiniowania indywidualnego stylu Salvatore Lanzietiego opisując dokładnie wszystkie cechy Jego warsztatu kompozytorskiego.

Konkluzja

Praca doktorska Pani mgr Ewy Witczak jest pracą pionierską, traktuje bowiem temat twórczości szkoły kompozytorskiej oraz sylwetki Salvatore Lanzietiego w oparciu o wybrane kompozycje wiolonczelowe po raz pierwszy w Polsce. W oparciu o wspianą sztukę wykonawczą oraz metodologię naukową rozwiązuje w sposób wyczerpujący problematykę dotyczącą wybranych kompozycji z aspektami historycznymi oraz analizy historyczno- formalnej oraz szerokiego tła kulturowego epoki baroku ówczesnych Włoch, przez co wykracza poza treść dyscypliny instrumentalistyka. Na tym również polega znaczący jej wkład w rozwój dziedziny sztuk muzycznych. Niniejszym stwierdzam, że praca doktorska Pani mgr Ewy Witczak p.t. „Salvatore Lanzetti - Sonaty na wiolonczele i basso continuo op.1. Progresywne ogniwa pozycji wiolonczeli w roli instrumentu solowego wynikające z indywidualnego stylu kompozytora” napisana pod kierunkiem prof. dr hab. Renaty Marzec - dyscyplina artystyczna – instrumentalistyka spełnia wymagania Ustawy z dnia 14 marca 2003 roku określone w art.17.ust. 1 i 2. Stawiam wniosek o jej przyjęcie.

DZIEKAN
Wydziału Instrumentalnego
prof. Tomasz Strahl